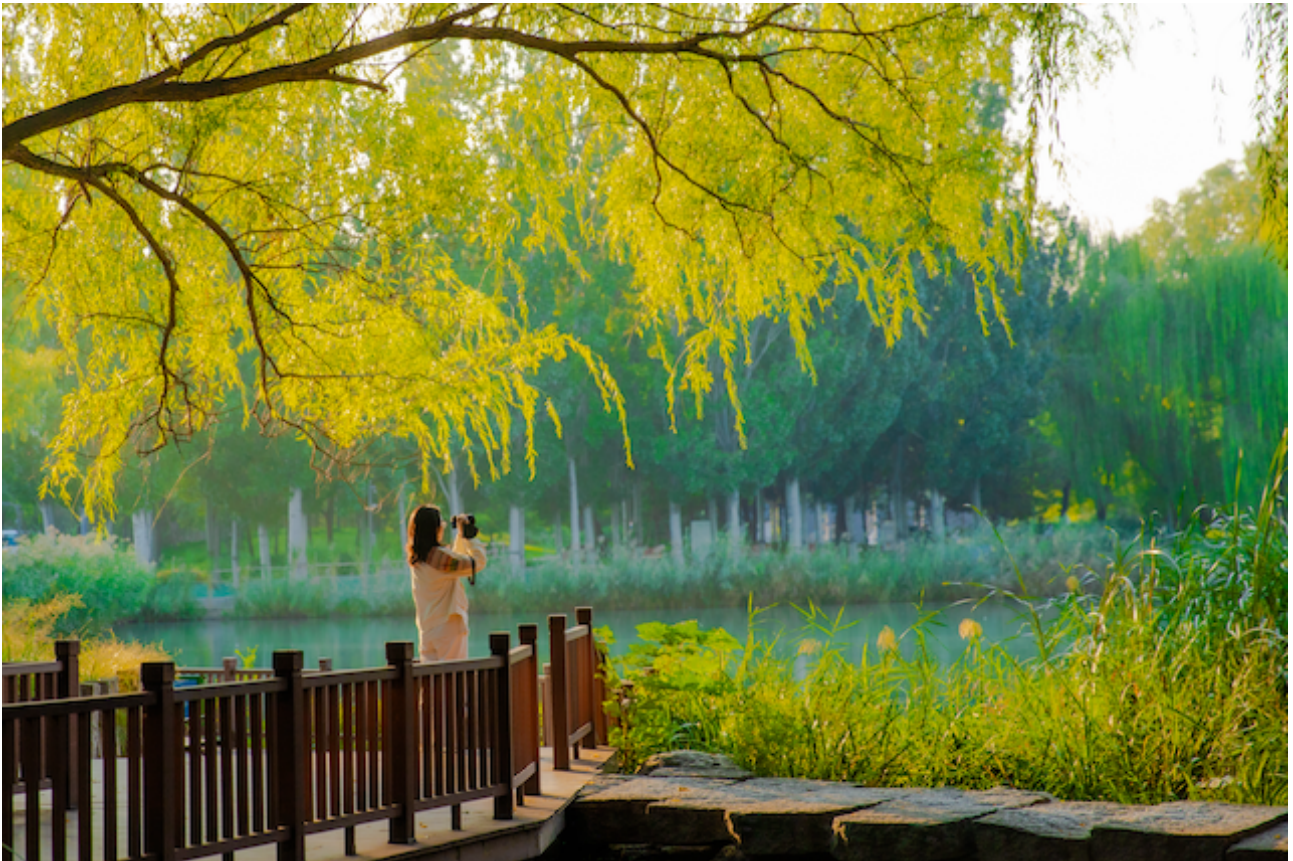

De grenzen van de waarneming

Osho: Het Boek der Geheimen – techniek 104.
De derde techniek:

*O Shakti,
elke afzonderlijke waarneming is beperkt,
verdwijnt in almacht.*

Alles wat we zien is beperkt, alles wat we voelen is beperkt, alle waarnemingen zijn beperkt. Maar als je je hiervan bewust kunt worden, dan verdwijnt elk beperkt ding in het onbegrensde. Kijk naar de lucht. Je ziet er een beperkt deel van, niet omdat de lucht beperkt is, maar omdat je ogen beperkt zijn, je focus beperkt is. Maar als je je ervan bewust kunt worden dat deze beperking te wijten is aan de focus, aan het oog, en dat het niet de lucht is die beperkt is, dan zul je zien dat de grenzen versmelten in het onbegrensde.

Anders is het bestaan onbegrensd, anders versmelt alles in iets anders. Alles verliest zijn grens, elk moment verdwijnen golven in de oceaan – en er is nergens een einde en er is geen begin. Alles is ook al het andere.

Beperking wordt door ons opgelegd. Het is vanwege ons, omdat we het oneindige niet kunnen zien, dat we het opsplitsen. We hebben dat met alles gedaan. Je zet een hek rond je huis en je zegt: 'Dit land is van mij en achter het hek is het land van iemand anders.' Maar diep van binnen zijn jouw land en dat van je buurman één. Het hek is er alleen maar vanwege jou. Het land is niet verdeeld, de burens en jij zijn verdeeld – vanwege je mind.

Landen zijn verdeeld vanwege je mind. Ergens eindigt India en begint Pakistan, maar nog maar een paar jaar geleden was India waar Pakistan nu is. In die tijd strekte India zich uit tot aan de grenzen

van Pakistan, de huidige grenzen. Maar nu is Pakistan verdeeld, er is een barrière. Maar het land blijft hetzelfde.

Ik heb eens een verhaal gehoord over wat er is gebeurd toen India en Pakistan werden opgedeeld. Er was een gekkenhuis, een inrichting voor psychiatrische patiënten, precies op de grens tussen India en Pakistan. De politici maakten zich er niet echt druk om waar het gekkenhuis precies kwam te liggen, in Pakistan of in India, maar de directeur maakte zich er wel druk om. Dus vroeg hij waar het gekkenhuis terecht zou komen, of het in India of in Pakistan zou komen. Iemand uit Delhi liet hem weten dat hij het aan de bewoners, de krankzinnigen, moest vragen en een stemming moest houden over waar ze heen wilden.

De directeur was de enige man die niet krankzinnig was en hij probeerde het uit te leggen. Hij riep alle gekken bij elkaar en zei tegen hen: 'Het is nu aan jullie, jullie kunnen gaan waar jullie maar willen. Als jullie naar India willen, kunnen jullie naar India gaan. Als jullie naar Pakistan willen, kunnen jullie naar Pakistan gaan.'

Maar de gekken zeiden: 'We willen hier blijven. We willen nergens heen.' Hij probeerde het keer op keer uit te leggen. Hij zei: 'Jullie blijven hier. Maak je maar geen zorgen. Jullie blijven hier, maar waar willen jullie heen?' Die gekken zeiden: 'Mensen zeggen dat wij gek zijn, maar ú lijkt nog gekker. U zegt dat u hier blijft, en wij ook, dus waarom zouden we ons druk maken over ergens heen gaan?' De directeur wist niet hoe hij het allemaal moest uitleggen.

Er was maar één manier. Hij liet een muur bouwen en verdeelde het gekkenhuis in twee gelijke stukken. Het ene deel werd India, het andere deel werd Pakistan. En ze zeggen dat er soms gekken uit het Pakistaanse gekkenhuis over de muur kwamen, en dat de gekken uit India ook over de muur sprongen, en dat ze nog steeds erg in de war zijn over wat er aan de hand is. 'Wij zijn op dezelfde plek, en jullie zijn naar Pakistan gegaan, en wij zijn naar India gegaan, en niemand is ergens heen gegaan!'

Die gekken zullen ongetwijfeld in de war zijn, ze zullen het nooit kunnen begrijpen, want in Delhi en Karachi zijn er nog grotere gekken.

We blijven maar verdelen. Het leven, het bestaan, is niet verdeeld. Alle begrenzingsen zijn door mensen gemaakt. Ze zijn nuttig, als je er niet gek van wordt, en als je weet dat ze alleen maar kunstmatig zijn, door mensen gemaakt, utilitair, niet echt, niet werkelijk, dat het alleen maar mythen zijn, dat ze helpen maar niet dieper gaan.

*O Shakti,
elke afzonderlijke waarneming is beperkt,
verdwijnt in almacht.*

Dus wanneer je iets beperkts ziet, onthoud dan altijd dat het voorbij de grens verdwijnt, dat de beperking verdwijnt. Kijk steeds maar verder en verder.

Hier kun je een meditatie van maken. Ga gewoon onder een boom zitten en kijk, en wat er ook in je blikveld komt, ga er gewoon aan voorbij, kijk verder, en houd nergens op.

Zoek gewoon waar deze boom smelt. Deze boom, deze kleine boom gewoon in je tuin, omvat het hele bestaan. Hij smelt elk moment. Als de zon morgen niet opkomt, zal deze boom sterven, want het leven van deze boom is verweven met het leven van de zon. De afstand ertussen is erg groot – het duurt enige tijd, tien minuten, voordat de zonnestrallen de aarde bereiken.

Tien minuten is erg lang, want licht reist met een enorme snelheid. Licht legt in één seconde driehonderd duizend kilometer af en het duurt tien minuten voordat het licht de aarde bereikt vanuit de zon. De afstand is gigantisch, immens.

Maar als de zon er niet meer is, zal de boom onmiddellijk verdwijnen. Ze bestaan samen. De boom smelt elk moment samen met de zon en de zon smelt samen met de boom. Elk moment dringt de zon de boom binnen en brengt hem tot leven.... Het andere is nog onbekend voor de wetenschap, maar de religie zegt dat er nog iets anders gebeurt – want in het leven kan niets bestaan zonder respons. Als de zon de boom leven geeft, moet de boom ook leven teruggeven aan de zon, want in het leven is er altijd een respons. En energie wordt gelijk. De boom moet de zon leven geven. Ze zijn één. Dan is de boom verdwenen, is de beperking verdwenen.

Waar je ook kijkt, kijk verder en hou nergens op. Blijf maar doorgaan, tot je buiten zinnen raakt, tot je al je beperkende patronen kwijt bent. Plotseling zul je verlicht worden. Het hele bestaan is één. Die eenheid is het doel. En plotseling is de mind de patronen, beperkingen, grenzen beu – en naarmate je erop staat om verder te gaan, naarmate je het steeds verder en verder trekt, glijdt de mind weg, plotseling laat hij los, en zie je het bestaan als een enorme eenheid, alles versmelt met elkaar, alles verandert in het andere.

*O Shakti,
elke afzonderlijke waarneming is beperkt,
verdwijnt in almacht.*

Je kunt er een meditatie van maken. Ga een uur zitten en werk het uit. Schep nergens enige beperking. Wat de beperking ook is, probeer gewoon te vinden wat daaraan voorbijgaat, en blijf verder gaan. Al snel raakt de mind vermoeid, omdat de mind het onbegrensde niet aankan. Hij kan alleen omgaan met het begrensde. Met het onbegrensde kan hij niet omgaan: hij verveelt zich, hij wordt moe, hij zegt: 'Genoeg, houd nu maar op!' Maar hou niet op, blijf gaan.

Er zal een moment komen waarop de mind achterblijft en alleen het bewustzijn beweegt. Op dat moment zul je de verlichting van eenheid, van non-dualiteit, ervaren. Dat is het doel. Dat is het toppunt van bewustzijn. En dat is de grootste extase die mogelijk is voor de menselijke mind, en de diepste gelukzaligheid.

Image by [Kang-Rui LENG](#) from [Pixabay](#)